

držka tudi resnične zasluge tega v Slovencih toli grajanega moža! Politika je bila nesreča naša in — njegova! Ko so dne 2. decembra 1888. otvarjali deželni muzej „Rudolfinum“ — bil je to gotovo najlepši dan Dežmanov — in je le-ta z lepodonečo slovensko besedo, kakoršno je slišati malo kedaj, in globoko ganen navdušeno slavil znamenitosti in krasote dežele Kranjske, da so starim možem solze igrale v očeh, ter navajaje Vodnikove verze pozival mladino našo, kako naj ljubi prelepo to zemljo, takrat smo še jeden pot živo čutili, kaj je izgubil narod slovenski s tem izrednim možem. Živo smo bili pa tudi preverjeni, koliko bridkih ur bi bil prihranil sebi in drugim in kako drugače bi dandanes slavili njegovo ime, da je, pustivši politično delovanje na strani, prijel rajši za peró ter je zastavil tam, kjer je je odložil Valvasor, in nadaljujé njegovo delo, spisal nam knjigo, katero spisati je bil zmožen jedino on: „Slava vojvodine Kranjske!“

Jožef in Frančišek. G. p. Stanislav Škrabec, ocenjujé I. zvezek knjižice družbe sv. Cirila in Metoda, piše v 5 zvezku letošnjega »Cvetja z vrtov sv. Frančiška« tako: »Kjer pravijo in pišejo pa novogerški izreki Ἰησοῦς: *Isus'* (po naše bi se naglašalo *Isi's, Isi'sa*), tam pravijo po ravno tisti izreki za Ἰωσήφ prav *Iosip* ali *Osip* (po naše bi se izrekovalo *O'sip, Osipa, I'o'sip, Ios'pa*); kjer pa velja po latinski izreki *Jézus*, tam velja po pravici tudi le *Jóžef*, (ali *Józef*). Za latinsko *Franciscus* pa je v naši slovenščini najdstojniša oblika »*Frančišek*«, prim. češko *František*, poljsko *Franciszek*; vendar je v imenu Njih Veličastva skrajšana oblika *Franc* karakteristična in popolnoma opravičena. Naša domača familijarna oblika »*France*«, dasi lepoglasna, vendar ne bi bila primerna. Nič primeruše se meni ne zde razne familijarne oblike hervaške, kakor so *Franjo, Frano, Frane, Fran*, in to tem menj, ker nosijo v naši slovenščini tudi pečat nekake nečimernosti. Hervatje rabijo sicer tudi o svetnikih te oblike, kaker pišejo n. pr. tudi: sv. Ante za sv. Anton, sv. Bona za sv. Bonaventura, Ivka d' Arko za Jovana d' Ark; ali meni vsaj se zdi to tako nedostojno, smešno in zoperno, kakor bi bilo pri nas za mater božjo Mica ali za Marijo Terezijo Mina Reza. V tej reči naj bi potemtakem raji Hervatje se kaj od nas učili, kakor da bi mi nje posnemali. Hvalimo torej g. pisatelja, ker se je deržal v svoji knjižici starega častitljivega domačega imena *Franc Jožef!*« G. p. Stanislav je prav z jezika vzel te besede vsem, ki čutijo, kakšna zmešnjava je nastala pri nas v pisanji krstnih imen, odkar smo namesto domačih začeli pisati in rabiti hrvaška, časih tudi umetno zveržena krstna imena, tako da človek, ki je krščen za *Frančiška* ali *Jožefa* res ne vé, kako bi se dandanes pisal in imenoval. Za Stanislavov nasvet, da bi nemškega *Franza* imenovali odslej *Frančiška*, govori tudi ta razlog, da narod, kadar ima v mislih svetnika sploh, ne pozna ni *Franja* ni *Franca*, ampak samo *Frančiška*, ter govori v obče: Sv. *Frančišek* (nikdar sv. *Franc*), cerkev sv. *Frančiška*, pri sv. *Frančišku* itd. Samo tega ne moremo verjeti, da bi bila skrajšana oblika *Franc* »karakteristična in popolnoma opravičena«, temveč zdi se nam, da je, kakor familijarna *Francelj*, vzeta naravnost iz nemščine.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Lastniki in založniki: Fr. Levec i. dr. — Izdajatelj in odgovorni urednik: Fr. Levec. Uredništvo in upravnništvo v *Ljubljani*, v Medijatovi hiši na Dunajski cesti, 15.

Tiska »Narodna Tiskarna« v *Ljubljani*.